

El peix sota la figuera

Un relat de: [Mena Guiga](#)

En primers temps de figues, finals d'agost, tenia al cap uns quants arbres d'aquella suculent a fruita, la Cigfa. Traçà la ruta de les figueres mentalment, amb un somrís que des dels llavis es traslladava al paladar anhelós. Pedalà de pressa i en ser a lloc recolzà la bicicleta contra un mur de pedra antiga de debò que sostenia essències de records, subtils sempre presents. La figuera, darrere seu, s'oferia com fent reverència tocant de branques a terra, esponerosa, carregada de peces de color verd groguenc que de seguida observà poc madures. 'Si tenen un punt vermell a l'ull, és que estan a punt', algú entès li havia dit, l'avi segurament. Igualment exploraria entre tanta fulla, aconseguir-ne unes quantes l'abellia. Potser les de coll de senyora de l'arbre de la propera parada es mostrarien més desenvolupades, més tastívoles, inflades quasi rebentant, ni que fos algunes. Li venien tant de gust!

Portava una bossa de plàstic. Mala cosa, recapacità. Hauria calgut un recipient adient. S'aixafaran. I arronsà front, entrecella i celles, sospirà i els relaxà per encetar la recol·lecció escassa. Cercava, cercava, la Cigfa, entre l'espessor de les fulles grosses de silueta preciosa. 'Seran figues comptades, aquí', es digué un cop més. Cap flaire de fermentació embriagadora, encara caldria esperar. Però sí que, de cop, una fortor li va lacerar l'olfacte. Fètida, pestilent. Anguniosa, asfixiant, concentrada en un racó, entre l'herba.

-Un peix!

Encara sencer. Desconeixia de quina espècie es tractava. Un individu d'existència malmesa, li dolgué, i els dintres se li encongiren de pena. L'ull del peix, botó dèbil en inici de podridura, feia l'efecte que volgués lluitar contra l'inexorable descomposició desitjant el moviment en el líquid salat. La Cigfa buscà una pedra punxeguda i es dedicà a fer un clot per enterrar el traspasat. Les escates del peix, mentre l'arrossegava amb l'ajut d'un pal, rescataven una lluïssor diluïda quan clapes de sol hi incidien. Fins que van tastar la terra a dalt i a baix i la foscor serena de l'eternitat.

La bicicleta, sota el sol que guanyava potència, amb el metall cremant, esperava la Cigfa, qui li havia encomanat l'esperit aventurer dels senders. I les figues... endolcint-se. Tot ple d'ulls vermells en un no res, com si cada peça s'hagués enllagrimat per la dissort del peix tirat, abandonat, i hagués enrogit de resultes. No se'n va adonar, la dona, immersa en la solemnitat del moment.

Uns coloms tafaners havien seguit l'escena. Coloms amb plomatge que semblaven vetes blanquinoses em còdols color closca de musclo. Van inspirar profund i van marxar abans que la Cigfa, que amb quatre figues descomptades i amb la trena llarga i canosa reposant sobre l'espatlla dreta s'allunyava amb el cor tocat. Unes mosques empalagosos la perseguïen i maleïen els ossos: els havia fotut enlaire la menja. La dona les foragità emetent sorollosos gasos que s'identificaven amb cols bullides, moltes cols bullides en cuines inundades d'olles. Rigué. I així l'energia del plor esclatava. Tant com li agradava inhalar-los...i, en canvi, els insectes van girar ales tot i relaxades, van variar la trajectòria cap nous perfums: algú a prop pixava prou pudent.